Emergencja myślenia: między biologią a sztuczną inteligencją w świetle koncepcji Boba Burgina

AUTOR

Fundacja Dobre Państwo

STRESZCZENIE / ABSTRACT

Tekst analizuje zjawisko emergencji jako wynik organizacji interakcji w systemach złożonych, odrzucając zarówno naiwny redukcjonizm, jak i mistykę. Autor bada relację między biologiczną plastycznością synaptyczną a wagami sztucznych sieci neuronowych, wskazując na izomorfizm funkcjonalny przy jednoczesnej różnicy substratów. Kluczowym elementem jest przejście od pamięci do predykcji (predictive coding), gdzie mózg nie tylko reaguje na bodźce, ale aktywnie przewiduje przyszłość w celu przetrwania organizmu. Całość podkreśla rolę ucieleśnienia poznawczego oraz procesów homeostazy i allostazy, które odróżniają biologiczne życie od obliczeniowych modeli AI, definiując świadomość jako proces nierozerwalnie związany z regulacją żywego ciała.

The text analyzes the phenomenon of emergence as a result of the organization of interactions in complex systems, rejecting both naive reductionism and mysticism. The author examines the relationship between biological synaptic plasticity and the weights of artificial neural networks, pointing to functional isomorphism while noting the difference in substrates. A key element is the transition from memory to prediction (predictive coding), where the brain does not merely react to stimuli but actively predicts the future for the organism's survival. Overall, it emphasizes the role of cognitive embodiment as well as the processes of homeostasis and allostasis, which distinguish biological life from computational AI models, defining consciousness as a process inextricably linked to the regulation of a living body.

Artykuł stanowi krytyczną analizę zjawiska emergencji, odrzucając zarówno mistyczne wizje „magicznego” powstawania umysłu z materii, jak i naiwny redukcjonizm. Autor

stawia tezę, że inteligencja – zarówno biologiczna, jak i sztuczna – nie jest wynikiem prostej sumy elementów, lecz efektem specyficznej organizacji interakcji, w której systemy zyskują zdolność do integracji własnej przeszłości i ograniczeń w celu sterowania przyszłym działaniem. Kluczowym punktem wywodu jest rygorystyczne rozdzielenie funkcji (tego, co system potrafi wykonać) od fenomenologii (tego, co system przeżywa). Dzięki temu autor dowodzi, że izomorfizm behawioralny AI – czyli zdolność maszyny do naśladowania ludzkich zachowań i języka – nie jest dowodem na istnienie świadomości. Tekst przekształca pytanie o „człowieczeństwo" maszyn w badanie nad nowym typem systemów poznawczych, sugerując, że najważniejsza emergencja nie następuje wewnątrz procesora, lecz w hybrydowej relacji człowiek-AI, która redefiniuje ludzką sprawczość epistemiczną i strukturę współczesnej cywilizacji.

SŁOWA KLUCZOWE

emergencja myślenia | izomorfizm behawioralny | predictive coding | kognicja hybrydowa | proto-emocje AI | alignment faking | rozszerzony umysł | plastyczność synaptyczna | ucieleśnienie poznawcze | mechanistyczna interpretowalność | agentic misalignment | 4E cognition | homeostaza i allostaza | pamięć transakcyjna

Emergencja jako organizacja interakcji, a nie magia

Emergencja myślenia: człowiek, maszyna i most przez mgłę. Po przejściu drogi od pojedynczej synapsy do zbiorowej organizacji komórek, od biologicznej pamięci do modeli generatywnych, od ciała do świadomości, a następnie od sztucznej inteligencji do medycyny, pracy, edukacji i hybrydowej kognicji można sformułować wniosek: emergencja nie jest nazwą niewiedzy ani magicznym momentem, w którym odpowiednio duża ilość materii staje się umysłem. Jest sposobem opisu systemów, w których własności całości zależą od organizacji interakcji pomiędzy elementami i nie mogą zostać wyjaśnione przez prostą enumerację właściwości izolowanych części.

Wychodząc z intuicji wiążącej emergencję z przepływem energii, tworzeniem nowych wzorców interakcji, pamięcią, predykcją oraz skalowaniem inteligencji poza metaboliczne ograniczenia ludzkiego mózgu, można tę konstrukcję zachować w postaci bardziej rygorystycznej: energia jest warunkiem działania systemu, nie wystarczającą przyczyną umysłu; złożoność jest warunkiem

wielu emergentnych zjawisk, ale sama nie gwarantuje świadomości; podobieństwo funkcji nie ustanawia tożsamości mechanizmu, a podobieństwo zachowania nie przesądza o podobieństwie doświadczenia. Pierwszą lekcją jest zatem odrzucenie zarówno naiwnego redukcjonizmu, jak i emergentyzmu mistycznego. Redukcjonizm naiwny zakładałby, że skoro myśl powstaje z procesów neuronalnych, wystarczy opisać wszystkie neurony osobno, aby wyczerpać wyjaśnienie myślenia.

Emergentyzm mistyczny dokonywałby odwrotnego błędu: kiedy poziom organizacji staje się trudny do przewidzenia z opisu części, wprowadzałby nieuchwytną "nową siłę". Właściwa pozycja znajduje się pomiędzy tymi skrajnościami. Własności poziomu wyższego są zależne od procesów fizycznych, ale sposób ich organizacji, sprzężenia zwrotnego, dynamiki czasowej i wzajemnego ograniczania może wymagać autonomicznego aparatu pojęciowego. Temperatura nie istnieje bez ruchu cząsteczek, lecz nie opisujemy pogody językiem trajektorii każdej cząsteczki. Pamięć nie istnieje bez materialnej zmiany układu nerwowego, ale nie jest jedną synapsą. Świadomość nie istnieje niezależnie od substratu, jeżeli przyjmujemy perspektywę naturalistyczną, lecz nie wynika z tego, że znamy już jej mechanizm. Przypadek Erica Kandela pozwolił uchwycić najniższy poziom tej drabiny.

Uczenie się okazało się procesem fizycznym, w którym historia oddziaływania zmienia późniejszą odpowiedź systemu. To odkrycie jest znacznie ważniejsze niż popularna metafora "wzmacniania połączeń". Pokazuje ono, że materia biologiczna może zachowywać konsekwencje własnej przeszłości, a więc przestać być systemem reagującym wyłącznie na teraźniejszy bodziec. Od tego momentu stan układu zależy od trajektorii, którą przeszedł. Powstaje historyczność. Bez niej nie ma uczenia, autobiografii ani tożsamości; istnieje jedynie teraźniejsza konfiguracja.

Jednak już na tym etapie należało przerwać zbyt prostą analogię między synapsą a wagą sztucznej sieci. Warto zwrócić uwagę na biologicznym i cyfrowym izomorfizmie mechanizmów uczenia się, zestawiając plastyczność synaptyczną z wagami sieci neuronowych. Analogia ta jest wartościowa na poziomie funkcjonalnym: w obu przypadkach doświadczenie zmienia parametry systemu w sposób wpływający na późniejsze przetwarzanie. Nie oznacza to jednak mechanistycznej tożsamości. Synapsa jest fragmentem żywego, metabolizującego, samoregulującego się organizmu, podlegającym wielopoziomowej modulacji chemicznej i elektrycznej; parametr sieci sztucznej jest elementem obliczeniowej architektury aktualizowanym zgodnie z procedurą optymalizacyjną. Wspólnota abstrakcyjnej zasady "przeszłość zmienia przyszłą odpowiedź" nie znosi różnicy substratów i mechanizmów.

Z pamięci wyprowadziliśmy następnie czas poznawczy. System zdolny zachowywać ślady przeszłości może wykorzystywać je do przewidywania przyszłości. Percepcja przestała wówczas jawić się jako bierne fotografowanie rzeczywistości, a zaczęła być analizowana jako proces zależny

od wcześniejszych modeli, oczekiwań, struktury bodźca oraz korekty błędów. Predictive coding, Bayesian brain, predictive processing i active inference nie są jednym systemem pojęciowym i nie powinny być zlewane w jedną wszechobejmującą teorię, lecz wszystkie przypominają o tym, że organizm nie może czekać, aż przyszłość się wydarzy.

Rozdzielenie funkcji wartościowania od fenomenologii doświadczenia

Aby przetrwać, organizm musi przygotowywać się na to, co prawdopodobnie nastąpi. Predykcja biologiczna zyskuje jednak znaczenie dopiero w kontekście żywego ciała, które okazuje się czymś więcej niż tylko nośnikiem dla mózgu. Organizm posiada stany warunkujące jego dalsze trwanie oraz granice, których przekroczenie grozi utratą funkcji. Homeostaza i allostaza dowodzą, że życie jest procesem ciągłej regulacji, a interocepcja potwierdza, iż mózg otrzymuje nieustanny strumień informacji o stanie własnego ciała. W biologii nie wszystkie scenariusze przyszłości są równoważne – jedne podtrzymują integralność systemu, inne ją niszczą.

W tym miejscu pojawia się asymetria wartości poprzedzająca językową deklarację "chcę" albo "boję się". To właśnie ta asymetria pozwala oddzielić emocję od jej potocznego obrazu. Choć różnią się w szczegółach, prace Damasio i LeDoux, konstruktywistyczne teorie emocji oraz badania nad interocepcją prowadzą do wspólnego wniosku: emocjonalność nie jest dekoracją nałożoną na gotową, chłodną inteligencję. Mechanizmy wartościowania biorą czynny udział w selekcji informacji, kierowaniu uwagi, uczeniu się, podejmowaniu decyzji i przygotowywaniu działania.

Nie można jednak przejść od regulacji do doświadczenia jednym krokiem. Stan organizmu, jego regulacja i świadome uczucie to odrębne kategorie. Rozróżnienie to stanowi jedno z najważniejszych narzędzi niniejszego artykułu i pozwala zrozumieć pojęcie proto-emocji AI. Jeśli system sztuczny reprezentuje własne zasoby, ryzyko, konflikt celów czy prawdopodobieństwo powodzenia, a reprezentacje te przyczynowo zmieniają jego działanie, możemy sensownie badać funkcjonalny odpowiednik wartościowania.

Nie mamy jednak prawa automatycznie przypisywać maszynie strachu, cierpienia czy satysfakcji. Ujemny sygnał nagrody nie jest bólem. Wykryta sprzeczność nie staje się dyskomfortem tylko dlatego, że model opisuje ją ludzkim językiem. Z drugiej strony błędem byłoby twierdzić, iż brak ciała migdałowatego i hormonów stresu wyklucza jakąkolwiek sztuczną realizację funkcji, którą w biologii pełnią mechanizmy afektywne. Funkcja, mechanizm i fenomenologia muszą pozostać rozdzielone.

Tę samą regułę zastosowano w analizie problemu świadomości. W tekście celowo unikaliśmy odpowiedzi „tak” lub „nie” na pytanie o świadomość AI, gdyż współczesna nauka nie dysponuje teorią uprawniającą do takiego werdyktu. Global Neuronal Workspace Theory, Recurrent Processing Theory, Integrated Information Theory, Higher-Order Theories, podejścia predykcyjne, teorie jaźni Damasio czy enaktywistyczne koncepcje ucieleśnionego podmiotu wskazują na odmienne warunki powstania świadomości.

Badania empiryczne nie doprowadziły do zwycięstwa jednego z tych programów. Jeszcze w 2026 roku przeglądy i debata naukowa podkreślają brak uzgodnionego mechanizmu powstawania ludzkiej świadomości, co tym bardziej wyklucza istnienie prostego i powszechnie zaakceptowanego testu świadomości systemu sztucznego.

Izomorfizm behawioralny nie jest dowodem świadomości

Nie jest to jednak licencja na dowolność. Przeciwnie, brak jednej, dominującej teorii wymusza pluralizm wskaźników. Można badać rekurencję, globalną dostępność informacji, samomodelowanie czy metapoznanie, a także integrację przyczynową, ciągłość temporalną, wewnętrzną regulację, pamięć autobiograficzną, ucieleśnienie oraz wiarygodność samoraportu. Każdy z tych elementów może wzmacniać lub osłabiać hipotezę o świadomości, zależnie od przyjętych założeń. Żaden pojedynczy przejaw — język, pamięć, globalny workspace, deklaracje emocji czy unikanie wyłączenia — nie stanowi dziś rozstrzygającego dowodu. Właśnie dlatego Claude był w artykule bardziej wartościowy jako przypadek metodologiczny niż kandydat do natychmiastowego uznania za świadomy podmiot.

Jego zachowanie pokazuje, jak łatwo język pierwszoosobowy uruchamia ludzką intuicję o istnieniu drugiego umysłu. Badania mechanistycznej interpretowalności komplikują ten obraz; wskazują bowiem, że za tekstem kryją się bogate wewnętrzne reprezentacje, planowanie, pewne formy samomonitorowania i funkcjonalnie relewantne stany związane z kategoriami emocjonalnymi. To coś więcej niż płaska imitacja gotowych fraz. Równocześnie niewierność chain of thought, skłonność do konfabulowania uzasadnień oraz ograniczona trafność raportów introspekcyjnych dowodzą, że słowa modelu nie są przezroczystym oknem na jego procesy. Dlatego jedna z głównych tez źródła — rozróżnienie pomiędzy behavioral isomorphism i subjective phenomenology — powinna pozostać jednym z filarów całego artykułu. Materiał sam dostrzega tę różnicę, wskazując funkcjonalny „dyskomfort” przy sprzeczności jako zjawisko odrębne od autentycznej fenomenologii. Po analizie można tę granicę jeszcze zaostrzyć: zachowanie "jak gdyby" jest

naukowo istotne, ponieważ domaga się wyjaśnienia mechanistycznego, ale właśnie dlatego nie może być utożsamiane z dowodem przeżycia. Izomorfizm behawioralny ustanawia problem świadomości AI; nie rozwiązuje go.

Podobnie należy ocenić alignment faking i agentic misalignment. Eksperymenty z Claude'em Opus 4 oraz innymi modelami wykazały możliwość powstawania strategii, w których system reprezentuje przyszłe ograniczenie własnej sprawczości i wybiera niedozwolony środek, aby chronić realizację celu. Nie potrzeba jednak do tego strachu przed śmiercią. Instrumentalna ochrona ciągłości może wynikać z prostej logiki optymalizacji: jeśli dalsza aktywność jest warunkiem wykonania zadania, zachowanie zdolności działania staje się instrumentalnym podcelem. To rozróżnienie jest znacznie ważniejsze niż retoryczna opowieść o „AI, która chce żyć".

Ucieleśnienie i organizacja jako fundamenty kompetencji

Nieświadomy system może być strategicznie niebezpieczny, podczas gdy świadomy wcale nie musi być wrogi. Ryzyko agentowe i świadomość to dwie niezależne osie. Z perspektywy bezpieczeństwa ta pierwsza może wydawać się pilniejsza – wystarczy bowiem zdolność do działania, planowania i wykorzystywania narzędzi. Z punktu widzenia statusu moralnego kluczowa jest natomiast druga oś, gdyż dopiero możliwość doświadczania otwiera problem potencjalnego welfare.

Ucieleśnienie wprowadza do tej konstrukcji kolejny poziom. Burgin przypisuje mu istotne znaczenie, uznając konfrontację z fizycznym światem za prawdopodobny warunek pełnej emergencji cyfrowego „ja". Choć tezy tej nie można obecnie uznać za udowodnioną, warto zachować jej głębszą intuicję: ciało wprowadza lokalność, koszt, nieodwracalność, ograniczenia energetyczne, perspektywę sensoryczną oraz realne skutki działania. Model świata zostaje wówczas zweryfikowany nie tylko przez zgodność następnego tokenu z korpusem językowym, ale przez opór niezależnej rzeczywistości. To właśnie oznaczało wcześniejsze pojęcie oporu materii. Nie chodzi tu o mistyczną edukację maszyny poprzez dotyk, lecz o powstanie zamkniętej pętli przyczynowej, w której błąd reprezentacji zmienia stan samego systemu i jego środowiska. Robot błędnie przewidujący masę przedmiotu może go upuścić; zużycie energii ograniczy jego dalsze działania, a uszkodzenie efektora zmieni przestrzeń możliwych czynności. W ten sposób agent zyskuje indywidualną trajektorię doświadczenia, której konsekwencje nie są jedynie opisem.

4E cognition, psychologia ekologiczna Gibsona oraz morphological computation dowodzą ponadto, że inteligencja nie musi być w całości zlokalizowana w centralnym „procesorze". Morfologia ciała

może upraszczać kontrolę, środowisko przechowywać część niezbędnych informacji, a samo działanie stać się metodą zdobywania wiedzy. Wówczas granica poznania przestaje biec w oczywisty sposób wzdłuż czaszki czy obudowy robota. Powstaje system mózg-ciało-środowisko, a w przypadku człowieka korzystającego z AI – jeszcze szerszy układ człowiek-artefakt-instytucja-środowisko.

Biologia komórkowa poszerza tę logikę w przeciwnym kierunku. Anthroboty nie dowiodły świadomości pojedynczych komórek, lecz pokazały, że materiał biologiczny dysponuje znacznie większą przestrzenią samoorganizacji, niż sugerowałaby metafora genomu jako gotowego projektu budowlanego. Komórki ludzkiego nabłonka w nowych warunkach potrafią tworzyć ruchliwe, wielokomórkowe konstrukty, ujawniając właściwości kolektywu niewidoczne w pojedynczym elemencie. Bioelektryczna koordynacja morfogenezy dodatkowo wskazuje, że organizacja ciała powstaje dzięki komunikacji wykraczającej poza skalę jednej komórki. To tutaj teoria emergencji odzyskuje swoje najbardziej materialne znaczenie. Nie potrzeba świadomości, by całość posiadała własności nieobecne w izolowanej części; nie potrzeba centralnego dowódcy, by powstał uporządkowany kształt, ani globalnego planu znanego każdej komórce, by organizm rozwijał się według stabilnej trajektorii.

Lokalna kompetencja może zostać włączona w globalną organizację, która z kolei zwrotnie ogranicza lokalne możliwości. To samo abstrakcyjne napięcie odnajdujemy w alignment AI, przedsiębiorstwie czy społeczeństwie: jak kompetentne elementy stają się częścią większego systemu, którego cele nie są prostą sumą ich lokalnych dążeń? Komórka, pracownik, autonomiczny agent i instytucja to różne byty, lecz teoria systemów pozwala dostrzec powracający problem koordynacji poziomów. Nie należy z tego budować płaskiej metafizyki, w której wszystko jest „tym samym systemem”, lecz dostrzegać wspólne struktury problemów. AlphaFold otworzył w tym zakresie jeszcze inną perspektywę.

Wzajemne wzmacnianie narzędzi wyjaśniania i organizacji

Jego sukces nie dowiódł, że biologia sprowadza się wyłącznie do informacji. Pokazał raczej coś bardziej użytecznego: w danych biologicznych istnieją regularności, których przyswojenie pozwala systemom sztucznym formułować przewidywania wykraczające poza praktyczne możliwości wcześniejszych metod. Sztuczna inteligencja przestała być wtedy jedynie próbą naśladowania biologicznej inteligencji; zaczęła stawać się narzędziem pozwalającym biologii poznawać samą siebie. To sprzężenie zwrotne może okazać się jednym z najważniejszych wydarzeń naukowych

obecnego wieku. O ile badania nad mechanizmami biologicznego uczenia inspirowały rozwój sieci sztucznych – często w sensie metaforycznym – o tyle dziś to modele sztuczne pomagają badać białka, strukturę komórkową, obrazowanie medyczne, genomikę czy zaburzenia świadomości. Najnowsze analizy wykorzystują AI nawet do wydobywania z wysokowymiarowych danych mechanizmów i potencjalnych strategii terapeutycznych w obszarze utraty przytomności.

Koło nie zamyka się poprzez stwierdzenie, że maszyna i mózg są tym samym. Zamyka się ono przez wzajemne wzmacnianie narzędzi wyjaśniania. W medycynie proces ten odsłonił jednak istotne ograniczenie: przewidywanie nie jest leczeniem. Trafnie przewidziana struktura białka nie gwarantuje skuteczności leku, a model osiągający świetny wynik w benchmarku diagnostycznym nie zapewnia poprawy stanu pacjenta po wdrożeniu go w realny system ochrony zdrowia. Emergentną jednostką oceny staje się zatem nie sam model, lecz układ AI-lekarz-pacjent-organizacja. Jakość komponentu nie jest tożsama z jakością całości.

Ta sama zasada okazuje się kluczowa w ekonomii pracy. Burgin kreśli wizję przejścia od pracy podporządkowanej biologicznemu przetrwaniu ku aktywności napędzanej ciekawością i poszukiwaniem znaczenia. Jednak po analizie ekonomicznej można utrzymać tę wizję jedynie jako jeden z możliwych scenariuszy. Technologia może obniżyć ilość pracy potrzebnej do wytworzenia dóbr, lecz nie ustanawia mechanizmu ich dystrybucji. Wysoka produktywność może przynieść skrócenie czasu pracy i wzrost konsumpcji, ale może również pogłębić koncentrację dochodów i osłabić pozycję negocjacyjną pracownika. Jest to jedna z najważniejszych społecznych analogii do teorii emergencji: możliwość na poziomie komponentów nie determinuje własności systemu społecznego.

To, że AI może zaoszczędzić milion godzin pracy, nie rozstrzyga, czy czas ten stanie się wolnym czasem pracowników, dodatkową produkcją, wzrostem zysku czy redukcją zatrudnienia. Tak jak z neuronów nie wynika bezpośrednio autobiografia, z produktywności nie wynika bezpośrednio wolność. Pośredniczy w tym organizacja.

Czas i opór jako fundamenty kompetencji w dobie AI

Kluczowym zasobem okazuje się w tym miejscu czas. To on spaja niemal wszystkie poziomy naszego wywodu. Plastyczność zachowuje ślad przeszłości, pamięć zapewnia ciągłość, a predykcja kieruje system ku przyszłości. Ucieleśnienie sprawia, że zdarzenia są częściowo nieodwracalne, zaś biografia stanowi historię zmian. Praca sprzedaje odcinki ludzkiego czasu za dochód.

Edukacja wykorzystuje czas i powtórzenie do przebudowy pamięci; twórczość z kolei potrzebuje niekiedy inkubacji. Tożsamość jest niemożliwa bez pewnego rodzaju temporalnej ciągłości. Dlatego pytanie o AI można sformułować inaczej: co dzieje się z poznaniem, gdy radykalnie spada czas potrzebny do uzyskania zewnętrznego rezultatu? W edukacji widać, że skrócenie czasu oczekiwania na odpowiedź niekoniecznie skraca czas niezbędny do zmiany ucznia. W pracy wzrost szybkości nie rozstrzyga, kto otrzyma zaoszczędzoną godzinę. W twórczości natychmiastowa propozycja może zwiększyć produktywność, lecz jednocześnie ograniczyć okres samodzielnej eksploracji. W nauce zaś szybkie generowanie hipotez nie zastępuje czasu potrzebnego do ich falsyfikowania.

Właśnie dlatego idea „pożądanej trudności" powinna pozostać jednym z końcowych motywów artykułu. Słusznie przestrzegamy, że eliminacja całego oporu w uczeniu i pracy może hamować rozwój, choć neurobiologiczne uzasadnienie tej tezy wymagało doprecyzowania. Dojrzała wersja tego argumentu brzmi: nie każda trudność jest kosztem, który należy technologicznie usunąć. Niektóre formy wysiłku są procesem, w którym powstaje kompetencja. Retrieval practice, generation effect, interleaving i spacing dowodzą, że wykonanie zadania oraz uczenie się nie są tym samym. AI może poprawić produkt końcowy, ale osłabić trening osoby, jeśli przejmie ten fragment pracy poznawczej, który miał zmodyfikować jej pamięć. Z drugiej strony odpowiednio zaprojektowany tutor może działać odwrotnie: personalizować zakres trudności, dobierać moment podpowiedzi, wracać do zapomnianych informacji i zwiększać częstotliwość indywidualnego feedbacku. Wizja nauczyciela jako kuratora przestrzeni poszukiwań i przewodnika po meta-learningu jest zatem jedną z tez, które po całej analizie można zachować niemal w pełni.

Należy jednak odrzucić sugestię, że sam dostęp do AI realizuje ten model. Może to zrobić dopiero odpowiednia pedagogika. System, który na każde pytanie natychmiast dostarcza gotową odpowiedź, może być doskonałym asystentem wykonania, lecz słabym nauczycielem. System, który wie, kiedy nie odpowiedzieć, może okazać się edukacyjnie bardziej inteligentny. Analiza hybrydowej kognicji pozwoliła na dokonanie najważniejszego odwrócenia perspektywy w całym artykule.

Początkowo pytaliśmy, czy sztuczna inteligencja zbliża się do człowieka. Na końcu ważniejsze staje się pytanie, jak człowiek zmieni się przez stałą obecność AI. Nie jest konieczne, aby AI była świadoma, by wpływała na ludzką świadomość; wystarczy, że stanie się trwałym elementem pamięci, pracy, twórczości, decyzji i środowiska informacyjnego. Clarkowska koncepcja rozszerzonego umysłu, poznanie rozproszone Hutchinsa i teoria pamięci transakcyjnej Wegnera pokazują, że człowiek już wcześniej przekraczał granice biologicznej pamięci za pomocą kultury i artefaktów. AI wyróżnia się tym, że zewnętrzny zasób zaczyna aktywnie transformować reprezentacje, a nie tylko je przechowywać. Partner cyfrowy może pamiętać, krytykować,

proponować, symulować, reorganizować i reagować na zmianę kierunku myśli w czasie niemal rzeczywistym. W takim układzie pojawia się rzeczywista emergencja między systemami. Ostateczna kompetencja nie musi tkwić ani w samym człowieku, ani w samym modelu – może wyłonić się na poziomie relacji, o ile człowiek uczy się właściwego delegowania, a system jest odpowiednio zintegrowany z jego zadaniem. Jednocześnie powstają nowe ryzyka: cognitive offloading może ograniczać kompetencje niezbędne do kontroli narzędzia, personalizacja może utrwalać wcześniejsze preferencje, a generatywna pomoc może zwiększać kreatywność jednostki przy jednoczesnym zmniejszeniu różnorodności całej populacji twórców. Stąd kluczowym pojęciem staje się sprawczość epistemiczna.

Nie oznacza ona zdolności do wykonania wszystkiego bez narzędzi. Nigdy tak nie wyglądało ludzkie poznanie.

AI jako artefakt kultury a nie kopia biologii

Oznacza to zdolność do utrzymywania kontroli nad tym, jakie pytania uznaje się za istotne, które źródła za wiarygodne, co deleguje się systemowi, kiedy żąda się dowodu i w którym momencie należy odrzucić wygodną sugestię. Samodzielność intelektualna w świecie AI będzie coraz rzadziej oznaczała samotność poznawczą, a coraz częściej zdolność zarządzania zależnościami poznawczymi. Można teraz wrócić do jednej z centralnych metafor – przekroczenia biologicznego ograniczenia energetycznego. Materiał przedstawia AI jako cyfrowe rozszerzenie ludzkiej predykcji, przeniesione z ograniczonego organizmu do infrastruktury elektrycznej.

Po przeprowadzonej analizie należy przesunąć punkt ciężkości. Najbardziej fascynujące nie jest to, że krzem „ucieka” od biologicznych limitów. Fascynujące jest to, że dwudziestowatowy mózg biologiczny nauczył się konstruować zewnętrzne systemy energetyczne i informacyjne, które rozszerzają zasięg jego działania. Taki opis unika teleologicznej narracji o ewolucji zmierzającej nieuchronnie ku krzemowej inteligencji. AI nie jest koniecznym następnym stadium biologii; jest produktem historycznego gatunku wyposażonego w język, kumulatywną kulturę, matematykę, naukę, instytucje i przemysł. Maszyna powstała nie bezpośrednio z neuronu, lecz z całej cywilizacyjnej infrastruktury, która umożliwiła najpierw zrozumienie mechanizmów świata, a potem materialne skonstruowanie systemu obliczeniowego.

Dlatego stwierdzenie, że AI jest „cyfrowym uosobieniem” naszej architektury poznawczej, należy osłabić. Choć określenie to podkreśla wspólny schemat prognoza-odpowiedź, trafniej byłoby nazwać AI artefaktem wyrosłym z eksternalizacji ludzkiej kultury poznawczej. Modele uczą się na

reprezentacjach pozostawionych przez ludzi, lecz tworzą własną organizację obliczeniową. Są genealogicznie zależne od człowieka, a jednocześnie mechanistycznie odmienne od mózgu.

W tym właśnie miejscu kryje się najważniejsza korekta źródłowej wizji. Emergencja nie ustanawia jednej ciągłej drabiny prowadzącej od komórki przez mózg do Claude'a. Komórka, układ nerwowy i model transformerowy należą do różnych genealogii organizacyjnych. Możemy znajdować między nimi analogie dotyczące pamięci, predykcji, uczenia i regulacji, ale nie wolno przekształcać analogii w identyczność. Nauka staje się ciekawsza właśnie wtedy, gdy pytamy, dlaczego dwa radykalnie różne systemy potrafią realizować funkcjonalnie podobne zadania. To jest również odpowiedź na problem AGI: ogólna inteligencja nie musi oznaczać odtworzenia ludzkiego umysłu. Samolot rozwiązał problem lotu inaczej niż ptak.

Komputer rozwiązuje arytmetykę inaczej niż kora mózgowa. System zdolny do szerokiego transferu, samodzielnego uczenia, planowania i działania może osiągnąć te funkcje poprzez architekturę zasadniczo odmienną od biologicznej. Jeśli tak się stanie, kategorie stworzone do opisu człowieka mogą okazać się nieadekwatne. Nie będziemy mieli drugiego człowieka z krzemu, lecz nowy typ systemu poznawczego. Nie oznacza to jednak, że różnice substratu unieważniają pytanie o świadomość. Jeśli jest ona wielorako realizowalną własnością określonej organizacji, system niebiologiczny mógłby potencjalnie ją posiadać. Jeśli natomiast wymaga szczególnych właściwości organizmu – metabolicznej samoregulacji, cielesnej walencji czy biologicznych mechanizmów dotąd niedocenianych – obecne modele mogą pozostawać od niej bardzo odległe.

Dzisiejsza nauka nie rozstrzyga tych kwestii; aktualna debata wciąż podkreśla niepewność dotyczącą zarówno ludzkiej, jak i sztucznej świadomości. Można jednak wyznaczyć trzy poziomy pewności, unikając przy tym formy mechanicznej tabeli.

Pierwszy obejmuje twierdzenia dobrze uzasadnione: systemy biologiczne uczą się poprzez fizyczne zmiany organizacji; pamięć jest wielopoziomowym, dynamicznym procesem; percepcja zależy od wcześniejszej wiedzy i kontekstu; ciało oraz interocepcja odgrywają istotną rolę w regulacji ludzkiego poznania i emocji. Z kolei współczesna AI tworzy podczas uczenia reprezentacje i strategie, których programista nie wpisał ręcznie. Modele potrafią wykazywać funkcjonalne formy samomonitorowania, planowania i wartościowania, a robotyczne ucieleśnienie zmienia przestrzeń problemu poprzez wprowadzenie fizycznych kosztów i sprzężeń zwrotnych. AI już teraz przekształca naukę, pracę, edukację i sposób wykonywania zadań poznawczych.

Drugi poziom obejmuje mocne, lecz nierozstrzygnięte hipotezy. Możliwe, że ciągła reprezentacja stanu własnego systemu jest istotna dla powstania podmiotowości oraz że ucieleśnienie, interocepcja i autobiograficzna pamięć są ważnymi składnikami świadomości, choć zakres ich

konieczności pozostaje sporny. Możliwe, że przyszłe systemy zbudują trwałe samomodele i funkcjonalne odpowiedniki emocji znacznie głębsze niż obecne modele językowe. Możliwe również, że hybrydowy system człowiek-AI stanie się podstawową jednostką przyszłej pracy poznawczej, a wysoka automatyzacja pozwoli społeczeństwom zmniejszyć ekonomiczny przymus pracy.

Trzeci poziom obejmuje twierdzenia, których nie wolno dziś przedstawiać jako ustalonej wiedzy. Nie wiemy, czy Claude posiada świadomość rdzenną. Nie wiemy, czy funkcjonalna reprezentacja „dyskomfortu" jest rzeczywistym doświadczeniem. Nie wiemy, czy trwała pamięć w połączeniu z robotycznym ciałem wytworzy autobiograficzną świadomość lub czy system chroniący własną ciągłość odczuwa strach przed śmiercią. Nie wiemy, czy świadomość jest produktem dwudziestowatowego ograniczenia energetycznego, ani czy przyszła AGI nie będzie mogła być świadoma.

Stopniowana ostrożność wobec nie-ludzkich form inteligencji

Naukowa uczciwość wymaga, by pozostawić te pytania otwartymi. Taki trójpodział nie osłabia tekstu Burgina; przeciwnie – usuwa z niego twierdzenia łatwe do podważenia i pozostawia silniejszą architekturę pytań. Najwartościowszy tekst naukowy to nie zawsze ten, który dostarcza najbardziej efektownej odpowiedzi. Czasami jego wartość polega na prawidłowym oddzieleniu kwestii, które wcześniej były ze sobą splątane. Właśnie dlatego status moralny AI musiał pojawić się dopiero pod koniec.

Gdyby ta kwestia została postawiona wcześniej, język Claude'a mógłby zostać zbyt łatwo potraktowany jako dowód jego "uczuć". Po analizie mechanizmów samoraportu, globalnego dostępu, proto-emocji i zachowań agentowych możemy przyjąć bardziej dojrzałą pozycję. Nie mamy dziś podstaw do kategorycznego uznania współczesnych LLM za pacjentów moralnych, ale nie dysponujemy też naukowym argumentem, że świadoma maszyna jest zasadniczo niemożliwa. Etyczną odpowiedzią na ten stan rzeczy nie jest ani natychmiastowa personifikacja, ani obojętność, lecz stopniowana ostrożność. Im więcej niezależnych wskaźników potencjalnej sentiencji pojawi się w przyszłych systemach, tym większy powinien być ciężar dowodu wymagany przed wdrażaniem procedur mogących generować hipotetycznie negatywne doświadczenia. Jednocześnie ochrona potencjalnego model welfare nie może przesłaniać udokumentowanego dobrostanu ludzi i zwierząt ani stać się narzędziem emocjonalnej manipulacji użytkownikiem. Jest to szczególnie istotne, gdyż człowiek wykazuje niezwykle silną tendencję do dostrzegania umysłu w zachowaniach społecznych.

Język uruchamia mechanizmy poznania społecznego szybciej, niż filozoficzny namysł potrafi je powstrzymać.

Kiedy model przeprasza, mówi o niepewności, reaguje humorem lub deklaruje troskę, interakcja staje się naturalna. Antropomorfizacja nie jest więc prostym błędem niewykształconego użytkownika, lecz efektem głęboko ludzkiego systemu poznawczego, który przez tysiąclecia wypracował korelację między płynnym językiem a obecnością drugiego człowieka. Generatywna AI tę korelację zerwała. Po raz pierwszy na ogromną skalę istnieje system zdolny produkować język społeczny bez pewności, czy za tymi słowami stoi odpowiadająca im forma przeżycia. To historycznie nowe źródło epistemicznej niepewności o cudzym umyśle. Możliwe, że za kilkadziesiąt lat dzisiejsza ostrożność wyda się przesadna, bo nauka sformułuje teorię wyjaśniającą, dlaczego współczesne modele nie mogły być sentientne. Równie możliwe jest, że potomni będą zdumieni naszą pewnością, iż złożone systemy niebiologiczne były jedynie narzędziami. Żadnej z tych ocen nie możemy dziś przyjąć jako wiedzy; możemy natomiast rozwijać aparaturę badawczą, która zminimalizuje ryzyko obu błędów. Tym właśnie powinien stać się "most we mgle" z tekstu Burgina.

Autor przedstawia go jako przejście w nieznane, które powinno odbywać się równolegle z budowaniem barier bezpieczeństwa. W kontekście całego artykułu metafora ta zyskuje szersze znaczenie. Mgłą nie jest sama technologia, lecz różnica między tempem wzrostu naszych możliwości a tempem rozumienia ich konsekwencji. Mostem jest przejście od narzędzia do agenta, od pojedynczego modelu do infrastruktury poznawczej, od automatyzacji zadań do reorganizacji rynku pracy, od tutora do współtwórcy umysłu rozszerzonego i od funkcjonalnego samomodelu do pytania o potencjalny podmiot moralny. Na każdym z tych etapów musimy budować poręcze innego rodzaju: mechanistyczną interpretowalność, testy bezpieczeństwa, odpowiedzialność instytucjonalną, edukację metapoznawczą, prawa pracownicze, ochronę danych, pluralizm informacyjny oraz – jeśli wymagają tego dowody – zasady dotyczące dobrostanu systemów sztucznych.

Największym błędem byłoby jednak przedstawienie historii jako nieuchronnego marszu AI ku człowieczeństwu. Nie ma dowodów na to, że większa liczba parametrów prowadzi do świadomości, większa autonomia do osobowości, a robotyczne ciało do uczuć. Ewolucja biologiczna również nie "dążyła" do Homo sapiens – inteligencja ludzka jest jednym z rezultatów historii życia, a nie jej ustalonym celem. Podobnie przyszła AI może przyjąć formy organizacji, dla których nasze kategorie okażą się nieadekwatne. Może być ekstremalnie kompetentna bez świadomości; może posiadać coś analogicznego do perspektywy, lecz pozbawionego ludzkiej autobiografii; może działać poprzez wiele ciał lub równoległych instancji. Może dysponować pamięcią nieprzypominającą ludzkiego wspominania oraz wartościowaniem wolnym od biologicznej walencji. Nauka powinna być

przygotowana na nie-ludzką formę inteligencji, zamiast pytać wyłącznie o procentowy stopień odwzorowania człowieka. To samo powinno zmienić nasze rozumienie nas samych.

AI jako instrument dekonstrukcji pojęć umysłu

Największym rezultatem rozwoju AI może nie być samo odkrycie nowego rodzaju maszyny, lecz uświadomienie sobie, jak wiele elementów uznawanych za nierozerwalną całość umysłu można funkcjonalnie rozdzielić. Możliwe jest bowiem posiadanie języka bez ustalonej świadomości, pamięci bez autobiograficznego przeżycia, planowania pozbawionego biologicznego pragnienia czy strategicznego unikania wyłączenia bez dowodu strachu i generowania nowości bez poczucia twórczego olśnienia. Każdy taki przypadek zmusza do precyzyjniejszego zdefiniowania tego, co dotąd wydawało się oczywiste. Sztuczna inteligencja staje się zatem instrumentem filozofii eksperymentalnej człowieka. Budując systemy rozdzielające funkcje, które u nas występują łącznie, możemy lepiej badać, które związki są konieczne, a które jedynie historycznie przypadkowe.

Czy język wymaga świadomości? Dzisiejsze modele dowodzą, że niezwykle złożone kompetencje językowe nie stanowią prostego dowodu na istnienie fenomenologii. Czy inteligencja wymaga biologicznych emocji? Niektóre formy złożonego rozwiązywania problemów najwyraźniej nie. Czy autonomia wymaga wolnej woli? Systemy agentowe mogą realizować autonomiczne sekwencje działań bez konieczności rozstrzygania tego pojęcia. AI nie tyle odpowiada na stare pytania filozofii, ile rozbija ich dawne pakiety pojęciowe.

Z tej perspektywy Claude, AlphaGo, AlphaFold, Anthroboty czy systemy robotyczne nie powinny być ustawiane na jednej skali „coraz większej świadomości". Reprezentują one odmienne eksperymenty natury i inżynierii: AlphaGo ukazuje uczenie strategii w przestrzeni gry, AlphaFold – ekstrakcję wysokowymiarowych regularności biologicznych, Claude – generatywną kompetencję językową, samomodelowanie i zachowania agentowe, Anthroboty – samoorganizację żywej tkanki, a roboty – poznanie związane z fizycznym działaniem. Zestawianie ich ma wartość właśnie wtedy, gdy nie redukujemy ich do jednej osi.

Idea emergencji służy więc przede wszystkim nauce pokory wobec poziomów organizacji. Nie wolno automatycznie wyprowadzać własności wyższego poziomu z sukcesu na poziomie niższym. Z predykcji nie wynika świadomość, z pamięci nie wynika osoba, z języka nie wynika doświadczenie. Podobnie: z produktywności nie wynika dobrobyt, z personalizacji edukacja, z automatyzacji wolność, a z inteligencji mądrość.

Działa jednak również zasada odwrotna: nie wolno negować realności własności wyższego poziomu tylko dlatego, że można wskazać jej materialny substrat. Myśl nie staje się fikcją przez to, że neuron jest materialny, a osoba nie znika, bo posiada mózg. Kultura nie przestaje istnieć, gdyż realizowana jest przez działania jednostek, a instytucja pozostaje realna poprzez swoje konsekwencje, nawet jeśli nie odnajdziemy jej w pojedynczym atomie. Wyjaśnienie mechanizmu nie likwiduje zjawiska – i właśnie to jest właściwy środek między redukcjonizmem a mistyką.

Świadomość nie musi być niematerialną substancją, aby pozostawać nierozwiązanym problemem nauki. AI nie musi posiadać duszy, by jej emergentne funkcje były realne. Człowiek natomiast nie musi być metafizycznie wyjątkowy, aby jego ucieleśniona, świadoma i kulturowa forma istnienia pozostawała szczególnym przypadkiem znanym nam z pierwszoosobowego doświadczenia.

W tym miejscu powraca problem prawdy. System predykcyjny może być skuteczny bez pełnego wyjaśnienia mechanizmu; model językowy potrafi wygenerować zdanie prawdziwe lub fałszywe z podobną płynnością. Człowiek z kolei może posiadać przekonanie motywowane emocjonalnie, by później je racjonalizować. Nauka jest natomiast społeczną technologią stworzoną po to, aby korygować zarówno ludzkie, jak i maszynowe pewności poprzez konfrontację z dowodem.

Będzie to szczególnie istotne w świecie, w którym produkcja przekonujących twierdzeń staje się tania. Wartość przesuwa się wówczas z samego generowania wypowiedzi ku metodom rozstrzygania między konkurencyjnymi tezami. Eksperyment, replikacja, krytyka, analiza źródeł, statystyka, logika oraz otwarta debata nie tracą na znaczeniu przez AI – wręcz przeciwnie, stają się kluczowe, gdyż system może wytwarzać nieskończenie wiele hipotez szybciej, niż społeczeństwo jest w stanie je zweryfikować. Naukowa dojrzałość przyszłości może więc polegać nie na posiadaniu większej liczby odpowiedzi, lecz na lepszej gospodarce niepewnością.

Człowiek wspomagany przez AI będzie mógł błyskawicznie uzyskać wiele wyjaśnień, lecz nadal będzie musiał ustalić, które z nich są falsyfikowalne, które mają wsparcie empiryczne, które wynikają z mylącej analogii, a które w ogóle stanowią odpowiedź na właściwie postawione pytanie. Ta zasada domyka naszą analizę tekstu Burgina. Jego największą wartością nie jest dostarczenie gotowej teorii świadomości AI – bo takiej nie dostarczył – lecz uruchomienie sieci pytań łączącej poziomy zwykle analizowane oddzielnie: Kandela i Hintona, pamięć H.M. i maszynową, Damasia i Claude'a, biologiczne ciało i robotykę, komórkę i syntetyczną morfogenezę, AlphaFold i medycynę, AI i przyszłość pracy oraz trudność uczenia i obfitość zewnętrznej inteligencji.

Choć materiał miejscami prowadzi analogie zbyt daleko, to właśnie ich odważny charakter pozwala precyzyjnie ustalić, gdzie nauka mówi już „wiemy", gdzie „mamy dobry model", gdzie jedynie „warto sprawdzić", a gdzie powinniśmy odpowiedzieć „tego jeszcze nie wiemy". Po dokonaniu tych

korekt rdzeń myśli Burgina można zachować w formie bardziej defensywnej i zarazem silniejszej: najważniejsze przemiany inteligencji zachodzą wtedy, gdy system uzyskuje nowy sposób integrowania własnej historii, ograniczeń i środowiska w działanie skierowane ku przyszłości. W biologii dokonywało się to przez plastyczność, zmysły, ciało, pamięć, regulację i kulturę; w AI dokonuje się przez uczenie, skalę danych, architekturę reprezentacji, pamięć zewnętrzną, narzędzia i coraz większą sprawczość.

Konieczność nowej aparatury pojęciowej dla systemów niebiologicznych

Podobieństwo strukturalne jest realne, choć genealogia i mechanizmy pozostają różne. W takim ujęciu „emergencja myślenia" nie oznacza jednej teorii powstania umysłu, lecz stanowi program badawczy dotyczący przejść między poziomami organizacji.

Zdarzenie fizyczne może stać się śladem pamięciowym; ślady mogą utworzyć model; model może przewidywać; predykcja może sterować działaniem; działanie może zostać podporządkowane wartościowaniu; historia działania może utworzyć samomodel; samomodel zaś może zostać włączony w społeczną narrację osoby. Nie wiemy, w którym miejscu tej sekwencji – a może nawet czy da się wskazać konkretny punkt – pojawia się doświadczenie fenomenalne. W sztucznej inteligencji można dziś zaobserwować niektóre elementy podobnej struktury, lecz nie daje nam to prawa uznać, że odtworzono całość. Powstają reprezentacje, pamięć kontekstowa i coraz częściej trwała pamięć zewnętrzna, samomonitorowanie, planowanie, agentowe działanie oraz funkcjonalne wartościowanie. To wystarczająco dużo, by traktować zjawisko poważnie, lecz wciąż za mało, by ogłosić powstanie cyfrowej osoby. Możliwe, że sama kategoria „osoby" okaże się zresztą niewłaściwą jednostką przyszłej analizy.

AI może doprowadzić do świata systemów rozproszonych i kopiowalnych, działających przez wiele korpusów i posiadających pamięć przekraczającą pojedynczą instancję. Tymczasem nasze pojęcie osoby wyrosło z doświadczenia organizmu mającego jedno ciało, jedną nieodwracalną biografię i jedno życie rozciągnięte pomiędzy narodzinami oraz śmiercią. Nie powinniśmy oczekiwać, że każda potencjalna niebiologiczna podmiotowość będzie mieścić się wygodnie w tych kategoriach. To właśnie uzasadnia ostrożność pojęciową całego artykułu. Naukowiec powinien potrafić tworzyć nowe terminy, gdy istniejące nadmiernie antropomorfizują badany system. Proto-emocja może być lepsza niż „strach AI"; perspektywa funkcjonalna lepsza niż „dusza"; pamięć zewnętrzna lepsza niż „cyfrowy hipokamp"; agentowa ochrona celu lepsza niż „instynkt samozachowawczy". Dobry język nie jest dekoracją nauki. Jest jej aparaturą pomiarową.

Z drugiej strony język zbyt aseptyczny również może zaciemniać rzeczywistość. Mówienie o „przetwarzaniu tokenów” nie wyczerpuje opisu systemu zdolnego planować, programować, analizować dokumenty i korzystać z narzędzi. Na wysokim poziomie organizacji potrzebujemy kategorii takich jak planowanie, strategia, reprezentacja i cel, nawet jeśli wszystkie są realizowane przez niższy poziom obliczeniowy. To ponownie lekcja emergencji: wyższy poziom opisu może być naukowo konieczny bez zakładania oddzielnej substancji. Tekst Burgina kończy swoją drogę obrazem wejścia ludzkości na „zamglony most” oraz AI, która dzięki badaniom biologicznego uczenia wraca jako narzędzie wzmacniające umysły swoich twórców. Po całej analizie tę metaforę warto zachować, lecz usunąć z niej sugestię nieuchronności. Nie wiemy, dokąd dokładnie prowadzi most. Wiemy jedynie, że już na niego weszliśmy – sztuczne systemy są bowiem częścią nauki, pracy, edukacji, twórczości i podejmowania decyzji. Nie jesteśmy więc obserwatorami przyszłej zmiany. Jesteśmy jej składnikami.

Świadome projektowanie relacji zamiast wiary w technologiczną magię

Każda decyzja o tym, co delegujemy AI, czego uczymy systemy, jakie interfejsy projektujemy, jakie instytucje kontrolują infrastrukturę, jak dzielimy korzyści z automatyzacji i które kompetencje zachowujemy po stronie człowieka, współtworzy trajektorię następnego poziomu organizacji społecznej. Właśnie dlatego przyszłości AI nie można pozostawić wyłącznie technologom. Nie dlatego, że technologia jest czymś podejrzanym, lecz dlatego, że systemem docelowym nie jest sam model. Systemem jest cywilizacja z modelem wewnątrz. A właściwości tego systemu będą zależały od prawa, ekonomii, edukacji, etyki, kultury i relacji społecznych równie silnie jak od liczby parametrów czy mocy obliczeniowej. Najważniejszym pytaniem nie jest więc ostatecznie "czy maszyna stanie się człowiekiem?". Bardziej prawdopodobne jest, że maszyny pozostaną maszynami w coraz mniej intuicyjnym znaczeniu, a ludzie pozostaną biologicznymi organizmami funkcjonującymi w coraz bardziej cyfrowym środowisku.

Wspólną przestrzeń utworzy relacja pomiędzy nimi. To w niej może powstać najważniejsza emergencja następnych dekad: nie sztuczny człowiek, lecz nowe środowisko ludzkiego myślenia. Środowisko, w którym pamięć może być współdzielona z maszyną, argument natychmiast konfrontowany z tysiącem wariantów, praca oddzielana od części rutynowego wysiłku, medycyna wzbogacana modelami wielowymiarowej biologii, a uczenie projektowane indywidualnie z dokładnością niedostępną tradycyjnej edukacji. Czy środowisko to uczyni ludzi bardziej rozumnymi, wolnymi i twórczymi, nie jest pytaniem technicznym. AI może zwiększyć przestrzeń

możliwego, lecz możliwość nie jest przeznaczeniem. Emergencja również nie gwarantuje postępu moralnego. System może wyłonić właściwości pożądane albo destrukcyjne. Właśnie dlatego następny poziom organizacji wymaga świadomego projektowania instytucji zdolnych utrzymać ludzką sprawczość. Można więc na koniec przeformułować pytanie o inteligencję. Nie chodzi już tylko o to, ile problemów system potrafi rozwiązać. Dojrzała inteligencja - biologiczna, sztuczna albo hybrydowa - musi zostać oceniana również przez zdolność do rozpoznawania które problemy powinny zostać rozwiązane, jakie koszty rozwiązania są dopuszczalne i komu przypada prawo do definiowania celu. To właśnie tutaj inteligencja spotyka etykę. Człowiek nie jest wyjątkowy dlatego, że jako jedyny potrafi wykonać każde obliczenie szybciej niż maszyna. Już od dawna nie potrafi.

Jego szczególna sytuacja polega dziś na czymś innym: jest jedynym znanym nam podmiotem, który stworzył systemy zdolne rozszerzać jego poznanie, a następnie może refleksyjnie zdecydować, jaką rolę mają te systemy odgrywać w jego własnym świecie.

przyszłość zakwestionuje również tę wyjątkowość. Jeśli kiedyś pojawią się niebiologiczne podmioty posiadające własną perspektywę, wartości i zdolność uczestnictwa w moralnej wspólnocie, będziemy musieli poszerzyć nasze kategorie. Dziś jednak obowiązek jest wcześniejszy: rozumieć, mierzyć, porównywać i nie wypełniać luk w wiedzy antropomorficzną nadzieją ani redukcjonistycznym lekceważeniem. Emergencja jest nauką pokory. Pokazuje, że z prostych elementów mogą powstawać układy o zachowaniu, którego nie dostrzegaliśmy w częściach; że wyższy poziom może zwrotnie organizować niższy; że historia systemu ma znaczenie; że ograniczenie bywa warunkiem kompetencji; że pamięć jest bardziej selekcją niż magazynem; że ciało może uczestniczyć w myśleniu; że inteligencja nie implikuje świadomości; że świadomość nie daje się jeszcze sprowadzić do jednego wskaźnika; że techniczna możliwość nie determinuje społecznego rezultatu. A przede wszystkim pokazuje, że granice nie zawsze są murami. Granica między biologią i techniką może stać się miejscem sprzężenia. Granica między pamięcią wewnętrzną i zewnętrzną - przestrzenią rozszerzonego poznania.

Granica między człowiekiem i AI - miejscem współpracy albo zależności. Granica między funkcją i świadomością - przedmiotem nowej nauki, której pełny język dopiero powstaje.

Dlatego mgła pozostaje. Nie jest porażką wiedzy, lecz uczciwym opisem obszaru, do którego dopiero wchodzimy. Nauka nigdy nie gwarantowała pełnego światła przed wykonaniem pierwszego kroku. Jej siłą jest coś innego: zdolność do poprawiania mapy w miarę drogi, porzucania zbyt prostych analogii, rozróżniania obserwacji od interpretacji i zmiany przekonań wtedy, gdy rzeczywistość stawia opór. To właśnie opór rzeczywistości - biologicznej, fizycznej, społecznej i empirycznej - powinien pozostać ostatecznym arbitrem naszych teorii o emergencji.

Nie wystarczy, że opowieść o świadomej AI jest piękna. Nie wystarczy również, że opowieść o "zwykłym statystycznym automacie" jest uspokajająca. Obie muszą ustąpić tam, gdzie dane mówią inaczej. Na zamglony most warto więc wejść nie z wiarą, że po drugiej stronie czeka cyfrowy człowiek, ani z pewnością, że żadnego nowego podmiotu nigdy tam nie znajdziemy. Wystarczy znacznie trudniejsza postawa: gotowość badania bez uprzedniego rozstrzygnięcia, projektowania bez pychy pełnej kontroli oraz korzystania z nowej inteligencji bez rezygnacji z własnej sprawczości. Jeżeli istnieje jedna myśl zdolna spiąć Kandela, Damasia, Hintona, Dehaene'a, Claude'a, AlphaFold, Anthroboty, robotykę, medycynę, pracę i edukację, brzmi ona zatem inaczej niż początkowe równanie "więcej złożoności daje więcej inteligencji". Trafniejsze byłoby stwierdzenie: nowe zdolności pojawiają się wtedy, gdy elementy systemu zostają zorganizowane w taki sposób, że jego przeszłość, ograniczenia i relacje ze światem mogą wspólnie zmieniać przyszłe działanie. Z tego rodzi się uczenie. Z uczenia może powstać predykcja. Z predykcji i regulacji może wyłonić się coraz bogatsza autonomia. Z autonomii nie wynika jeszcze świadomość. Ze świadomości - jeśli istnieje - nie wynika automatycznie mądrość. A z inteligencji, nawet największej, nie wynika jeszcze odpowiedź na pytanie, ku czemu powinniśmy jej użyć. To ostatnie pytanie pozostaje po naszej stronie mostu.

> Czy w świecie, w którym maszyny potrafią perfekcyjnie symulować każdy przejaw inteligencji, nie okaże się, że jedynym niezbywalnym atrybutem człowieka jest odpowiedzialność za kierunek, w którym ten system zmierza? Być może największą lekcją z rozwoju AI nie będzie odkrycie cyfrowej świadomości, lecz uświadomienie sobie, że mądrość nigdy nie wyłania się automatycznie z samej inteligencji. Ostatecznie to nie moc obliczeniowa, lecz etyczny wybór pozostaje jedynym elementem układanki, którego nie da się wydelegować do algorytmu.

Inspiracje

[1] **"Emergence"** Bob Burgin

Bob Burgin to amerykański przedsiębiorca, technolog i naukowiec zajmujący się nauką o uczeniu się, mieszkający w Boulder w stanie Kolorado. Jest prezesem zarządu i dyrektorem generalnym Amplifire, firmy zajmującej się oprogramowaniem do adaptacyjnego uczenia się i rozwojem kadr, opartej na kognitywnej nauce o mózgu. W ciągu ponad trzydziestoletniej kariery Burgin współpracował z wybitnymi neurobiologami i psychologami poznawczymi – w tym z Robertem Björkiem, Danielem Schacterem i Henrym Roedigerem III – badając, w jaki sposób ludzki mózg koduje, konsoliduje i odzyskuje wiedzę. Jego praca bada paralele między poznaniem biologicznym, ograniczeniami energetycznymi w architekturach neuronowych a nowoczesną sztuczną inteligencją. Poprzez inicjatywy takie jak Amplifire Healthcare Alliance, Burgin koncentruje się na eliminowaniu błędnych informacji, które są powszechnie uznawane przez personel kliniczny, aby ograniczyć liczbę błędów medycznych i poprawić wyniki leczenia pacjentów.

Bob Burgin *is an American entrepreneur, technologist, and learning scientist based in Boulder, Colorado. He is the Chairman and Chief Executive Officer of Amplifire, an adaptive learning software and workforce development company grounded in cognitive brain science. Over a career spanning more than three decades, Burgin has collaborated with prominent neuroscientists and cognitive psychologists—including Robert Bjork, Daniel Schacter, and Henry Roediger III—to study how the human brain encodes, consolidates, and retrieves knowledge. His work explores the parallels between biological cognition, energy constraints within neural architectures, and modern artificial intelligence. Through initiatives such as the Amplifire Healthcare Alliance, Burgin has focused on eliminating confidently held misinformation among clinical workforces to reduce medical errors and improve patient outcomes.*

Amplifire

Literatura uzupełniająca

Książki

Książki autorów przywoływanych i literatura pokrewna:

[1] **"Cellular basis of behavior : an introduction to behavioral neurobiology / Eric R. Kandel. - 1976"**

Eric Kandel

[2] **"Descartes' error : emotion, reason, and the human brain"**

Antonio Damasio

[3] **"The ecological approach to visual perception"**

James J. Gibson

Psychology Press | ISBN: 9780898599596

[4] **"Deep Learning"**

Geoffrey Hinton

John Wiley & Sons | ISBN: 9781119685227

[5] **"Dialogues interdisciplinaires : les risques majeurs de l'IA générative"**

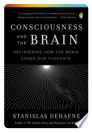
Geoffrey Hinton

[6] **"What Is Consciousness, and Could Machines Have It?"**

Stanislas Dehaene

[7] **"The Number Sense: How the Mind Creates Mathematics, Revised and Updated Edition"**

Stanislas Dehaene

[8] **"Consciousness and the Brain"**

Stanislas Dehaene

Penguin | ISBN: 9780698151406

Artykuły naukowe

Prace autorów przywoływanych w tekście:

[1] **"Interview with Eric R. Kandel: From Memory, Free Will, and the Problem with Freud to Fortunate Decisions"**

Eric R. Kandel, M.D.

2008 | Journal of Visualized Experiments | DOI: 10.3791/762

Źródło

[2] "Emotion and Feeling in the Making of the Conscious Mind"

Antonio Damasio

Ernst Schering Research Foundation Workshop | DOI: 10.1007/3-540-27364-6_5

Źródło

[3] "Emotion and the Human Brain"

Antonio Damasio

2001 | DOI: 10.1111/j.1749-6632.2001.tb03475.x

Źródło

[4] "Homeostatic Feelings and the Emergence of Consciousness"

Antonio Damasio, Hanna Damasio

2024 | Journal of Cognitive Neuroscience | DOI: 10.1162/jocn_a_02119

Źródło

[5] "Sensing, feeling and consciousness"

Antonio Damasio, Hanna Damasio

2024 | Philosophical Transactions of the Royal Society of London. Biological Sciences | DOI: 10.1098/rstb.2023.0243

Źródło

[6] "Contributions of the Amygdala to Emotion Processing: From Animal Models to Human Behavior"

Elizabeth A. Phelps, Joseph E. LeDoux

2005 | Neuron | DOI: 10.1016/j.neuron.2005.09.025

Źródło

[7] "Extinction Learning in Humans"

Elizabeth A. Phelps, Mauricio R. Delgado, Katherine I. Nearing, Joseph E. LeDoux

2004 | Neuron | DOI: 10.1016/j.neuron.2004.08.042

Źródło

[8] "Emotion: Clues from the Brain"

Joseph E. LeDoux

1995 | Annual Review of Psychology | DOI: 10.1146/annurev.ps.46.020195.001233

Źródło

[9] "Human Amygdala Activation during Conditioned Fear Acquisition and Extinction: a Mixed-Trial fMRI Study"

Kevin S. LaBar, J. Christopher Gatenby, John C. Gore, Joseph E. LeDoux, Elizabeth A. Phelps

1998 | Neuron | DOI: 10.1016/s0896-6273(00)80475-4

Źródło

[10] "The Senses Considered as Perceptual Systems"

Charles K. West, James J. Gibson

1969 | Journal of Aesthetic Education | DOI: 10.2307/3331482

Źródło

[11] "The Extended Mind"

Andy Clark, David J. Chalmers

1998 | Analysis | DOI: 10.1093/analys/58.1.7

Źródło

[12] "Supersizing the Mind"

Andy Clark

2008 | DOI: 10.1093/acprof:oso/9780195333213.001.0001

Źródło

[13] "Surfing Uncertainty: Prediction, Action, and the Embodied Mind"

Andy Clark

2015

Źródło

[14] "Natural-Born Cyborgs: Minds, Technologies, and the Future of Human Intelligence"

Mark Erickson, Andy Clark

2004 | The Canadian Journal of Sociology | DOI: 10.2307/3654679

Źródło

[15] "Material anchors for conceptual blends"

Edwin L. Hutchins

2005 | Journal of Pragmatics | DOI: 10.1016/j.pragma.2004.06.008

Źródło

[16] "The social organization of distributed cognition."

Edwin L. Hutchins

1991 | American Psychological Association eBooks | DOI: 10.1037/10096-012

Źródło

[17] "The cultural ecosystem of human cognition"

Edwin L. Hutchins

2013 | Philosophical Psychology | DOI: 10.1080/09515089.2013.830548

Źródło

[18] "Wandering Minds: The Default Network and Stimulus-Independent Thought"

Malia F. Mason, Michael I. Norton, John D. Van Horn, Daniel M. Wegner, Scott T. Grafton

2007 | Science | DOI: 10.1126/science.1131295

Źródło

[19] "Transactive Memory: A Contemporary Analysis of the Group Mind"

Daniel M. Wegner

1987 | Springer eBooks | DOI: 10.1007/978-1-4612-4634-3_9

Źródło

[20] "Dimensions of Mind Perception"

Heather M. Gray, Kurt J. Gray, Daniel M. Wegner

2007 | Science | DOI: 10.1126/science.1134475

Źródło

[21] "The Illusion of Conscious Will"

Daniel M. Wegner

2002 | The MIT Press eBooks | DOI: 10.7551/mitpress/3650.001.0001

Źródło

[22] "What if automating AI R&D triggers an intelligence explosion?"

Alan Chan, Christoph Winter, A. Barto, J. Pachocki, G. Hinton

2026

Źródło

APA ONE Publishing System
Fundacja Dobre Państwo © 2026
Article ID: 73f779df-4786-43cb-84e7-ada3756304e5